

Az 1964-es erdészek emlékoszlópa

Egy soproni évfolyam 50 éves jubileuma

Életünk nagy eseménye volt, hogy 2014. szeptember 9-én a Soproni Egyetem Erzsébet utcai dísztermében átvehettük az aranydiplomát, erdőmérnöki diplománk 50 éves évfordulóján. Az emelkedett hangulatú ünnepségen ketten rubin-, tizenketten vas-, a mi nappali évfolyamunkból harminchatan pedig az aranydiplomát kaptuk meg.

Az ünnepre eljött *dr. Semjén Zsolt* miniszterelnök-helyettes és jelen voltak a Soproni Egyetem (ma Nyugat-magyarországi Egyetem), Sopron város és a Miskolci Egyetem kiemelkedő személyiségei. Nagy örömünkre szolgált, hogy családtagjaink is velünk együtt ünnepelték életünknek ezt a szép és nagy eseményét *(fotó)*.

Az ünnep alkalmat adott arra, hogy rohanó világunkban visszatekintsünk soproni éveinkre és az elmúlt fél évszázad eseményeire. Az 1959–64-es erdész évfolyam válétaelnökeként elmondott beszédemben megemlékeztem erről a szép időszakról és az akkori kiemelkedő személyiségekről.

Visszaemlékezéseinkben jó szívvel és hálával gondolunk vissza oktatóinkra, professzorainkra: *Stasney Albert, Kiss Ignác, Sébor János, Nemky Ernő, Pankotai Gábor, Rónai Ferenc, Káldy József* és még sok kiválóság neve belénk ivódott egy életre. Sokat köszön-

hetünk egyetemünknek, ahonnan olyan tudással felfegyverezve jöttünk ki, hogy – nyugodtan mondhatom – az évfolyam megállta helyét az életben, a Sopronban kapott alapokra építve a gyakorlat legkülönbözőbb területein váltak sikeressé embereink:

- sokan közülünk szép erdőket telepítettek és neveltek fel,
- volt, aki épületek, vadászházak egész sorát tervezte és építette fel magas színvonalon,
- többen úttervezésben jeleskedtek,
- néhányan közúti vállalatnál építettek utakat,
- sőt, olyan is volt, aki bányamérnöki munkakörben bizonyított,
- ketten technikumi tanárként váltak országosan ismertté,
- nagy számban voltak vezetői beosztásokban igazgatóként, főmérnökként,
- néhány kollégánk a gépesítés terén ért el sikereket,
- páran a vadászat körében dolgoztak,
- írói képességekkel is rendelkeznek többen, versek, prózák, könyvek, tudományos írások, történeti témák jelzik írói tehetségüket,
- volt, aki festményeivel tűnt ki közülünk.

Folytathatnánk a sort tovább, de már ezek a példák is bizonyítják, milyen sokoldalú képzésben részesültünk Sopronban. A hagyományos erdészeti tárgyak

– művelés, használat, rendezés stb. – mellett igen erős volt a műszaki tárgyak oktatása. Igaz, hogy ezeken a vizsgákon sokan elvéreztek, mert szigorúan megkövetelték a tudást, de ez eredményezte, hogy az említett sokféle munkakört betölthették embereink.

Évfolyamunkat, az 1964-ben végzett erdész évfolyamot szakmai sikerek jellemzik, emellett azonban van egy különös sajátossága is, ez pedig az összetartó erő. Tíz éve minden évben (az előtt ötvenként) találkozót tartunk, amelyre a ma élők többsége eljön a családtagokkal együtt. Az elmúlt tíz évben országunk minden tájegységét bejártuk.

A tavalyi Szombathelyen tartott találkozókon *Halász Tibor* – jeles évfolyamtársunk – vetette fel azt a szép gondolatot, hogy évfolyamunkat, ezt a sok tekintetben kiváló csapatot örököstük meg maradandóan az utókor számára. Jelszó: „unokáink is látni fogják”. Tibor elképzelése első hallásra szokatlannak tűnt, néhány hónap alatt azonban megérett, lassan az évfolyam minden tagja felsorakozott a gondolat mögé, és megszületett az elhatározás: szépen faragott tölgyfa oszlopot állítsunk fel a botanikus kertben. A gépezet beindult, *Horváth Gyuszi* az engedélyezés ügyében eljár *Faragó* rektor úrnál, aki azonnal áldását adta. Halász Tibor, aki feleségével együtt az 50. évi találkozókat magas igényességgel megszervezte, végig irányítója, szervezője volt az oszlopállítási folyamatának. Tibor és Gyuszi kijelölték az emlékmű helyét a Botanikus kertben, ebbe természetesen bevonták a kert nagyszertű igazgatóját, *Ezerné Lóth Annamáriát*, aki mindvégig sok segítséget nyújtott a munkálatokhoz, és indulhatott a kivitelezés. A munkák oroszlánrészét Horváth Gyuszi végezte. Teljes vállszélességben felvállalta a folyamatot, kezdve a méretes tölgyfa kiválasztásával a ravazdi erdőben, és befejezve az utolsó részcsavar elhelyezésével. Minden dicséretet megérdemel. A famunkákat *Simon László* ravazdi fafaragóművész készítette, akinek keze alól már sok hasonló szépséges faragvány került ki.

Évfolyamunk emlékoszlópa némi izgalmak után, de végül időre és igen szép kivitelben elkészült, aranydiplománk ünnepé utáni napon felavathattam.

Az erdészhimnusz követően Horváth Gyula felolvasta *Tóth Imre Pál* erdész-technikus versét, amelyet erre az alka-

Az ünnepség

A 64-es erdész évfolyam

Az emlékoszlop avatása

lomra írt. Az emlékmű leleplezése után kollégáimnak azzal köszöntem meg munkájukat, hogy átadtam részükre egy-egy díszes kivitelben készült elismerő oklevelet. Az elismerést és dicséretet elsősorban Halász Tibor és felesége, *Helembai Zsuzsanna* érdemelte ki, a kezükben összpontosult az 50. évi találkozónk megszervezése. Tibornak külön érdeme, hogy hosszan tartó nagy munkával és utánajárással elkészítette azt a videót, amely bemutatja az egyetemi éveinket, és az azt követő pályafutásunk emlékeztető eseményeit. Mondhatom, nagy sikert aratott, amikor az első napon tartott szakestélyünkön ezt bemutattuk.

Horváth Gyula végezte áldozatos munkával a kivitelezést, melyben sok esetben tevőlegesen is részt vett.

A feladatot annyira szívén viselte, hogy az avatásra külön valdent csináltatott magának (fotó).

Meg kell említenem *Pete Istvánt* is, aki jelentős anyagi támogatással járult hozzá az emlékoszlophoz és *Várbelyi Józsefet*, aki a feliratos réztábla készítését szervezte. Az emlékmű tehát az évfolyamtársak összefogásával született

meg. Az avatásra eljött *dr. Jánoska Ferenc* dékánhelyettes is.

Most is, mint minden találkozónkon, méltó módon megemlékeztünk halotta-

inkról, nevük kereszttel megjelölve felkerült a réztáblára. Szakestélyünkön pedig gyertyafénynél, harangot szimbolizáló csengőszó mellett olvastuk fel a húsz évfolyamtársunk nevét, akik már nem élnek, és felhangzott az ősi selmeci dal:

„Ha elmennék is én közületek, fiúk, mulassatok, vigadjatok”

Végül engedtessek meg nekem, hogy felidézzem az aranydiploma ünnepén elmondott beszédem záró gondolatait:

„Most, amikor életünk nagy eseményéhez érkezünk, és átvehettük a tiszteletdiplomákat, lelkemben az öröm és a szomorúság érzései keverednek: örömet jelent az ünnep emelkedett hangulata, szomorú vagyok, mert a végzős évfolyamunkból húszan már nem lehetnek közöttünk, elköltöztek egy másik világba, ahova egyszer mindannyian megérkezünk.

Elszállt az idő felettünk, elmúltak az évek. Abban az életkorban vagyunk, amikor egyre gyakoribb közeli hozzátartozóink, évfolyamtársaink, barátaink elvesztése, és ezek a tragédiák mélyesen megrendítenek bennünket, erőt vesz rajtunk a szomorúság, a borúlátás. Mégis, tudomásul kell vennünk, hogy az élet megy tovább a maga megszokott útján, és tavasszal, amikor kizöldülnek az erdők és a rétek, kinyílnak az egek, újra felkel bennünk a reménység, és te-le vagyunk bizakodással. Hisszük – mélyen hisszük –, hogy nekünk is hoz még szépet, jót az ÉLET”.

Wágner Tibor
valéaelnök

Gencsi László professzor 90 éves

A Nyugat-magyarországi Egyetem egykori Növényteni Tanszék vezetője, Gencsi László professzor novemberben töltötte be 90. évét. Ebből az alkalomból a jubiláló professzort a mostani tanszék szervezésében köszöntötték.

Tisztelői, tanítványai és barátai nevében – mintegy fél-százan – az egyetem rektora, *Faragó Sándor* professzor, majd a dékán, *Lakatos Ferenc* professzor köszöntötte Gencsi László tanár urat. Ő meghatódottan beszélt saját pályafutásáról, továbbá szomorúan emlékezett meg a közelmúltban elhunyt, a tanszéken szinte végig együtt dolgozó munkatársáról, barátjáról, *Vancsura Rudolf* tanártársáról. A rendezvényen utódja, *Bartha Dénes* és a további tanítványok ajándékokat, kedves emlékeket adtak át Gencsi „papának”, továbbá *Csiszár Ágnes* docens a

növényteni akadémiai-főiskolai-egyetemi oktatás kétszáz évéről tartott tömör, a hallgatóságot lekötő előadást.

A köszöntés kis fogadással, baráti beszélgetéssel ért véget – s a jókívánságokkal: mind Gencsi László professzor úrnak, mind a növényteni oktatás egykori és mai munkatársainak jó egészséget és kitartó munkálkodást kívánunk!

Dr. Oroszi Sándor